Osvobozený život

By David Wilkerson

April 1, 1981 Stál jsem nedávno v hotelové hale a pozoroval svobodné lidi vcházející husím pochodem do ohromné hodovní síně. Na výveřsce venku v hale jsem četl: „Creative Single’s Party“ (Večírek pro svobodné). Byla neděle večer – den, který je pro osamělé lidi nejdepresivnější.

Jaký to byl tragický pohled. Některým bylo devatenáct či dvacet, jiným šedesát. Nikdo se neusmíval. Vypadali, jako by všichni přicházeli ze stejného pohřbu. Mohli jste cítit jejich prázdnotu, jejich osamělost. Byl tu kolem toho všeho hrozný pocit smutku. Každý z nich zamířil přímo k baru a naplnil svou sklenici alkoholem. O čtyři hodiny později odcházeli – ještě smutnější! Vycházeli otáčejícími se dveřmi, jako by říkali: „Je tohle všechno, co je život? To je otrava!“

Ale mohu vás vzít ke schodům většiny dnešních církví a ukázat vám stejně depresivní pohled. Přicházejí do Božího domu a sotva kdo se usmívá. Můžete číst z jejich tváří a vidět tam zapsané stejné obavy, stejnou osamělost, stejnou prázdnotu, jakou jste viděli na večírku pro svobodné.

Zastavte se před jakoukoliv školou v pondělí ráno a pozorujte děti, jak se vlečou do svých tříd. Jejich obličeje jsou protažené, napůl ospalé. Vypadají znuděně a zdá se, že nelibě nesou „musit chodit“ do školy. Počítají minuty do přestávky na oběd.

Stejná věc je v zaměstnání – blues pondělního rána. Zaměstnanci jednají, jako by byli naverbováni a posláni do frontové linie, aby čelili palebné četě. Nalévají se kávou až do poledne. Poslouchej jejich řeč: „Ale člověče, další dlouhý týden před námi. Nemohu se dočkat pátku.“

A teď právě máme „nedělní blues“ – děti, které cítí odpor k nucenému chození do církve, takové, které dávají přednost spánku nebo které říkají svým manželkám: „Kazatel by radši nemůl pokračovat přes poledne. Fotbal začíná v jednu a já nechci zmeškat výkop.“ Dvě třetiny lidí neustále sleduje hodinky, a další třetina zkoumá lidi kolem sebe a sleduje, co si oblékli.

Nejtragičtější ze všeho je, že většina těch, které navštěvují církevní shromáždění, neočekává, že se jí dostane jakékoliv pomoci! Jsou rádi, když shromáždění trvá jen hodinu a půl. Kdyby trvalo tři hodiny, chodilo by jen pár lidí. Je to hodina a půl, která ulehčí jejich svědomí, hodina a půl, aby drželi krok s tradicí chození v neděli do církve. Vycházejí právě tak jako vešli: znudění, ztrápení, neuspokojení a plní strachu a úzkosti.

Jak to musí lámat Boží srdce! Obracíme Jeho dům vysvobození a modlitby v místo otroctví a nudy. Nedávný národní průzkum se dotazoval: „Kde vás to nejvíc nudí?“ Většina odpověděla: „V církvi.“

Přátelé, když už Boží dům není místem, kde mohou lidé najít sílu a osvobození, je třeba zavřít jeho dveře. Jestliže tam již není vítězný jásot, skvělá radost ani osvobozující moc – již to není Boží dům. Na jeho dveřích by mělo být napsáno: „Ichabod – sláva odešla“.

Jak je smutné, ale pravdivé, že velká většina lidí, které Bůh stvořil, zemře a půjde do věčnosti, aniž by někdy skutečně žila. Většina lidí jednoduše přetrpí svůj život. Jejich život se stal jednou dlouhou soukromou válkou. I když je to jejich nejlepší, není to nikdy to, co si myslí, že by to mělo být. Vždycky jim něco schází. Zdá se, že nikdo neví, co to je, ale každý to hledá. Neustále shání to, čemu říkají „smysl života“. Hlas hluboko uvnitř neustále šeptá: „Musí tu být něco víc. Někde existuje něco lepšího – mnohem lepšího, než žít s pocitem neustálé viny, lepší než pouhá existence, vyčerpaná a ponížená zvyklostmi, hříchy a slabostí. Rozumí se samo sebou, že život má být SVOBODNÝ. Nemůl by mě držet

jako v□zn□. M□l by být osvobozující.“

Ten vnit□ní hlas, který t□ volá k osvobozenému životu, je B□h sám! Mnoho staletí p□edtím, než se Ježíš narodil, prorokoval prorok Izaiáš, že B□h pošle lidstvu spasitele, který osvobodí život. Ježíš sám stál jednou o Sabatu (v sobotní den) v židovské synagoze a p□ipomínal slova tohoto proroctví.

„I dána jemu kniha Izaiáše proroka. A otev□ev knihu, nalezl místo, kdež bylo napsáno. Duch Pán□ nade mnou, protože pomazal mne, kázati evangelium chudým poslal mne, a uzdravovati zkroušené srdcem, zv□stovati jatým propušt□ní a slepým vid□ní, a propustiti soužené v svobodu… Dnes naplnilo se písmo toto v uších vašich“ (Lukáš 4:17–18, 21).

Ježíš □íkal celému sv□tu: „Moje poslání na zemi je osvobodit každý zran□ný, potlučený život.“ Propustit na svobodu znamená osvobodit od každého nevolnictví, propustit z každého otroctví, odstranit všechno, co utlačuje. Jestli v□□íš, že Ježíš mluví pravdu, pak musíš v□□it, že tob□ a mn□ □íká: „Jsem poslán, abych osvobodil tv□j život, zprostil tv□j život každého útlaku a otroctví. P□icházím, abych osvobodil tvého ducha.“

Pavel také kázal, že Kristus p□išel, aby povolal každého v□□ícího k osvobozenému životu.

„Nebo vy v svobodu povoláni jste, brat□í…“ (Galatským 5:13).

„Protož v svobod□, kterouž Kristus nás osvobodil, st□jte a nezapletejtež se zase v jho služebnosti“ (Galatským 5:1).

Pavel kázal o „svobod□ slávy syn□ Božích“ (viz □íman□m 8:21).

Jestliže Kristus p□išel, aby nás osvobodil od strastiplného života, proč dál žijeme své životy starým ubohým zp□sobem? To je, co chce B□h v□d□t!

„Nyní pak, znajíce Boha, nýbrž poznáni jsouce od Boha, kterakž se zpátkem zase obracíte k mdlým a bídným živl□m, jimž op□t znovu chcete sloužiti?“ (Galatským 4:9).

Musí to být frustrující pro Boha, když tak málo Jeho stvo□ení bere vážn□ Jeho nabídku, že je osvobodí. D□ti Izraele Jeho nabídku nikdy nep□ijali. Vyvedl je z Egypta, domu otroctví, a zaslíbil jim osvobozený život v Kananejské zemi, ale „n□kte□í, když to uslyšeli, reptali…“ Pavel □ekl, že selhali v hledání svého osvobození, protože slovo, které slyšeli, jim neprosp□lo – protože skutečn□ nev□□ili tomu, co slyšeli. Pavel nám □íká, že Boží nabídka p□ivést nás v odpočinutí svobodného života dnes stále trvá.

„Boží zaslíbení, že všichni mohou vstoupit do Jeho odpočinku stále trvá, a m□li bychom se t□ást strachem, protože n□kte□í z nás toho možná nedosáhnou“ (Žid□m 4:1, parafrázováno).

Pon□vadž d□ti Izraele selhaly v p□ijetí Jeho nabídky, dal B□h lidem jiný čas, aby zakusili osvobozený život.

„Op□t ukládá jakýsi čas pro vstoupení, a ten čas je te□“ (Žid□m 4:7, Living Bible).

„A protož z□stává□ svátek lidu Božímu“ (Žid□m 4:9).

P□emýšlej o tom, co nám dnes B□h □íká: „Jestli si nedáš pozor, tak, stejn□ jako miliony Izraelc□, projde

tvá generace životem, aniž by vstoupila do osvobozujícího odpočinku, který jsem zaslíbil.“ Lidi, podívejte se kolem. To je pravda! Selhali jsme v dosažení tohoto odpočinku v našich životech. Jsme stále ještě neklidní a ustaraní. A naše nevíra v Jeho slavné zaslíbení osvobození zarmucuje Boha.

„Na které se pak hněval čtyřidceti let? Zdali ne na ty, kteříž hřešili, jejichžto těla padla na poušti? A kterým zapřisáhl, že nevejdou do odpočinutí jeho? Však těm, kteříž byli neposlušní. A vidíme, že jsou nemohli vjíti pro nevěru“ (Židům 3:17–19).

Jediná věc, která nás zdržuje od vstoupení do osvobozeného života, který nám Bůh zaslíbil, je nevíra! Proč miliony Izraelců zemřely na poušti, zamořené hady, po čtyřiceti mizerných prožitých letech v bolesti a strachu? Proč zůstali Izraelci na poušti, když mohli jít přímo do země oplývající ovocem, zeleninou, medem a všemi věcmi, které činí život krásným? Proč bezúčelně vandrovali se stany, hltali prach, když mohli vlastnit své vlastní domy v jejich vlastní zemi?

Odpověď se zdá neuvěřitelná! Bylo to příliš krásné, aby to mohla být pravda! Oni prostě nemohli uvěřit, že je Bůh dost miluje, aby se zbavili svého strádání a získali tak nádherný život. Tolik si zvykli na svou bídu, že si mysleli, že takový má být způsob života. Zvědové, kteří se z té zaslíbené země pokoje a odpočinku vrátili, jim všem řekli o její kráse, o pramenech a řekách vod, o vinohradech, fíkových plantážích, stádech dojnic, hojnosti medu, zelených pastvinách. Bylo to všechno tak, jak řekl Bůh, že to bude!

Ale někteří zvědové dodali: „Nevzrušujte se tolik ohledně toho nového života, který vám byl zaslíben. Je tu potíž. V té zemi jsou také obři.“ Lidská srdce v nich poklesla. Začali reptat a stěžovat si: „Věděl jsem to – přesně to jsem věděl! Bylo to příliš dobré, aby to byla pravda, příliš jednoduché, příliš moc podobné pohádce. Všechno je to falešný sen. Tak nádherný život v tak krásné zemi je nemožný.“

Káleb zvolal:

„Jděme předce, a opanujme zemi, nebo zmocníme se jí“ (Numeri 13:30).

Ale poslechni si ty, které ovládla nevíra:

„Nikoli nebudeme moci vstoupiti proti lidu tomu, nebo silnější jest nežli my“ (Numeri 13:31).

Jozue povstal uprostřed této nevíry a Bůh skrze něho promluvil v poslední snaze získat je pro nový život:

„Bude-li Hospodin laskav na nás, uvede nás do země té, a dá ji nám, a to zemi takovou, kteráž oplývá mlékem a strdí. Toliko nepozdvihujte se proti Hospodinu, ani se bojte lidu země té, nebo jako chléb náš jsou. Odešlať od nich ochrana jejich, ale s námi jest Hospodin; nebojtež se jich“ (Numeri 14:8,9).

Ale lid ho místo toho skoro ukamenoval.

„I řekl Hospodin Mojžíšovi: I dokavadž popouzeti mne bude lid ten? A dokud nebudou mi věřit?“ (Numeri 14:11).

To je to, ohledně čeho se mnou Bůh poslední dobou jednal. Zeptal se mě úplně stejně: „Davide, kdy mi budeš věřit a vezmeš mě za Mé Slovo? Kdy vstoupíš do života svobody a odpočinku, který jsem ti

zaslíbil?“ Varoval m, abych byl opatrný, abych i já neselhal ve vstupu do osvobozeného života, Jeho života oplývajícího svobodou a pokojem. Jsme pipraveni, abychom konečn vili tomu, co Ježíš ekl? Nebo nás naše nevíra okrade o Jeho zaslíbení? Ježíš ekl:

„Pojdtež ke mn všickni, kteíž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. Vezmte jho mé na se, a učte se ode mne, nebo jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem vašim. Jho mé zajisté jesti rozkošné, a bím mé lehké“ (Matouš 11:28–30).

Také ekl:

„Já jsem pišel, aby život mly, a hojn aby mly“ (Jan 10:10).

A op t stejné zaslíbení:

„Pišel jsem, abych propustil soužené na svobodu“ (Lukáš 4:18, parafrázováno).

Nic jiného než naše nevíra nestojí mezi námi a absolutn svobodným životemJsme stejní jako dti Izraele. Myslíme si, že život zcela zbavený strachu a viny je píliš neuvitelný. Život prožitý v jeho nejpln jší míe? Život klidu a pokoje v duši po celých 24 hodin denn? Život bez tžkých bemen odsouzení nebo deprese? Život v pítomnosti milujícího, laskavého Spasitele, který se stará o všechny moje pot eby? Život beze zmatku, bez obav, beze strachu z pádu?

Zní to píliš dobe, aby to byla pravda? Je to pouze šprým od Boha? Vbec ne. Toto je práv ten druh osvobozeného života, který chce Kristus, aby mlo každé z Jeho dtí? Nejen pár Jeho dtí – ale všechny! Nejen ti, kdo rozluštili njaká teologická pravidla – ale všichni, kdo Mu prost dvují! I sám Kristus pipustil, že nemohl učinit žádný zázrak pro ty, kdo mu nevili.

„Snažmež se tedy vjíti do toho odpočinutí, aby nkdo neupadl v týž píklad nedovry“ (Židm 4:11).

Stejná víra, která ti dává včný život, ti práv te dává osvobozený život! Není šokující, že dti Izraele vily, že je Bh mže vyvést z Egypta, ale nemohly uvit, že je mže uvést do zaslíbené zem? Izraelci pežili deset nadpirozených pohrom. Zdšen pihlíželi, jak smrt uplatuje nárok na všechny prvorozené dti v Egypt a žádné jejich dít nezemelo. Byli svdky neuvitelného pohledu na moe rozdlené a nakupené jako zdi po obou stranách, aby se uprost ed nho otevela suchá cesta. Procházeli skrze moe! Pihlíželi v úžasu, jak moe dopadlo na faraóna a jeho armádu a utopilo je.

„A tak vysvobodil Hospodin v ten den Izraele z ruky Egyptských; a vidl Izrael Egyptské mrtvé na behu moském… I bál se lid Hospodina, a vili Hospodinu“ (Exodus 14:30,31).

Jak byl Izrael nadšený! Nyní byli zachránni! Starý život byl pryč, mli ped sebou nový život. Tancovali radostí, naplni tušením slavného nového života v zemi krásné a pokojné.

„Uvedeš je, a štípíš je na hoe ddictví svého, na míst, kteréž jsi k píbytku svému pipravil“ (Exodus 15:17).

O šest týdn pozdji byli na dn, v hlubinách beznadje! Byli ubozí, nepokojní, stžovali si, zapomnli na veškerou Boží zázračnou moc. Byli plní strachu a obav.

„V patnáctý den druhého msíce po vyjití z zem Egyptské… reptalo všecko shromáždní syn

Izraelských proti Mojžíšovi… a mluvili… Ó bychom byli zem□eli od ruky Hospodinovy v zemi Egyptské… a te□ vyvedli jste nás na tuto poušť, abyste zmo□ili všecko shromážd□ní toto hladem“ (Exodus 16:1–3).

V následujících m□sících ti samí lidé pochybovali o Bohu z deseti r□zných p□íčin. B□h □ekl: „Tak dost! Pro své pochybnosti nevstoupí, z□stanou vn□. Tito lidé vid□li moji slávu, byli sv□dky mých zázrak□, které jsem činil v Egypt□ i na poušti, pochybovali o Mn□ a pokoušeli M□ tito desetkrát. Neuv□□ili mému zaslíbení. Proto nevstoupí do zem□, ale jejich mrtvá t□la padnou na poušti…“

Byli zachrán□ni, byli spaseni, jist□, ale k čemu? Aby strávili čty□icet mizerných let na spalující poušti, žili v duchovní chudob□, reptali a st□žovali si, byli schýleni pocitem odmítnutí, deprese a každodenního truchlení? Aby se obávali smrti a ani necht□li žít? Aby žili ve strachu z Božího hn□vu? To nebylo to, co pro n□ B□h zamýšlel. To nebylo to, pro co je zachránil. Sami zab□edli do existence pouštních krys, protože ztratili svou víru v Boha.

Nutí t□ to, abys vyk□ikl: „Izraeli, probu□ se! Nemusíš takhle žít. Existuje pro tebe krásné místo, nádherný a svobodný život hned za horami. Nebu□ tak hloupý! V□□ Bohu – je to pravda!“

Ješt□ tragičt□jší než tohle je to, že dnes tak mnoho lidí uvízlo na stejné poušti zoufalství. Jsme zrovna tak slepí a nev□□ící. V□□íme, že nás B□h spasil pro v□čnost, ale nev□□íme Mu, že nám dá hojný život práv□ te□. B□h nám pov□d□l nezpochybnitelnými slovy, že na nás čeká život dokonalého odpočinku a osvobození.

Ježíš □ekl:

„Neboj se, ó maličké stádce, nebo□ se zalíbilo Otci vašemu dáti vám království“ (Lukáš 12:32).

□ekl Ježíš to, co si myslím, že □ekl? B□h mi chce dát království? Kde je?

„Boží království nep□ijde viditeln□… nebo aj, království Boží je mezi vámi“ (Lukáš 17:20,21).

To je ohromné! To znamená, že odte□ka budu bohatý, m□j majetek poroste, nebudu nic pot□ebovat. Ne! Je to n□co, co máš ve svém vnit□ním člov□ku. Je to osvobozený život!

„Království zajisté Boží není pokrm a nápoj, ale spravedlnost a pokoj a radost v Duchu svatém“ (□íman□m 14:17).

B□h ve své moci d□lá všechno, aby povolal tuto generaci ven z království temnoty do tohoto nového království sv□tla!Co nás vyvede ven z našich ubohých život□ viny, strachu a deprese? Co zp□sobí, abychom vid□li, že existuje daleko slavn□jší život, který na nás čeká?

Pavel □ekl:

„Abyste d□kovali Otci, který nás uzp□sobil k účasti na d□dictví svatých ve sv□tle“ (Koloským 1:12).

Chceš tento osvobozený život? V□□íš te□, že je to tvoje d□dictví? V□□íš te□, že si B□h zoufale p□eje, abys ho m□l? Pak to p□ijmi vírou! P□est□huj se do toho! Prohlašuj to za tvé vlastní! Pavel □íká: „Netrp□l jsi dost? Nenaučil ses ješt□ svou lekci?“ Jinými slovy: „Jsi nabažený a unavený z žití života ve strachu a duševních mukách? Ješt□ jsi nezjistil, že existuje lepší cesta?“

„Jen to žij vírou!“

Vlož jednoduše svou víru v to, co B□h □ekl, že pro tebe ud□lá. Tento osvobozený život spravedlnosti, radosti a pokoje v Duchu svatém je dar. Nem□žeš ho vyrobit.

„Blahoslavení, jichžto odpušt□ny jsou nepravosti a jejichžto p□ikryti jsou h□íchové. Blahoslavený muž, kterémuž Pán nepočítá h□íchu“ (□íman□m 4:7–8).

Abraham se stal otcem národ□ jednoduše proto, že vzal Boha za Slovo. Kdyby pochyboval, všechno by ztratil.

„Ale o zaslíbení Božím nepochyboval z nedov□ry, nýbrž posilnil se v□rou, dav chválu Bohu, jsa tím jist, že cožkoli zaslíbil, mocen jest i učiniti. A protož počteno jest jemu to za spravedlnost. Jesti□ pak to napsáno ne pro n□j toliko, že jemu to počteno bylo za spravedlnost, ale i pro nás, kterýmžto bude počteno za spravedlnost, v□□ícím v toho, kterýž vzk□ísil Ježíše Pána našeho z mrtvých“ (□íman□m 4:20–24).

Tato každodenní nabídka osvobozeného života závisí na každodenní víře v Boží zaslíbeníV□□íme-li Bohu, že nám proto odpustil, aby nás spasil; musíme v□□it, že nás také zachová. Moc, která nás spasila, nás zachová! Víra, která p□inesla Krista do našich život□, nás zachová p□ed pádem.

„Ospravedln□ni tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Ježíše Krista, skrze n□hož i p□ístup m□li jsme v□rou k milosti této, kterouž stojíme. A chlubíme se nad□jí slávy Boží“ (□íman□m 5:1–2).

Čelíš nep□ekonatelnému pokušení? Existuje n□jaký zako□en□ný h□ích, který se neustále snaží vysát tv□j život? Vlož to do Božích rukou! V□□ TOMUTO zaslíbení a dovol Bohu, aby ho naplnil:

„Tomu pak, kterýž mocen jest zachovati vás bez úrazu a postaviti p□ed obličejem slávy své bez úhony s veselím“ (Juda 24).

Ale je tu také varování:

„…nev□□ili p□edivným skutk□m jeho… a protož… marn□ skonali dny své, a léta svá s chvátáním…“ (Žalm 78:31–32).

Snášeli mučivou duševní úzkost, pocity nehodnosti, léta trápení a obtíží – všechno proto, že ned□v□□ovali Boží nádherné lásce a moci.

Copyright/Omezení ší□ení: Tento datový soubor/tato publikace je výhradním vlastnictvím World Challenge, Inc. M□že být tišt□n/a v plném zn□ní pro osobní pot□eby, pro ší□ení v rámci rodiny nebo mezi p□áteli. Text nesmí být žádným zp□sobem m□n□n ani upravován a všechny kopie musí obsahovat toto prohlášení o copyrightu. Materiál nesmí být ve□ejn□ elektronicky p□enášen ani zp□ístupn□n prost□ednictvím FTP či webových stránek s výjimkou worldchallenge.org, davidwilkerson.org nebo tscpulpitseries.org.

© 1981 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771